

Ἐλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικής καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ
Ἀριθμός φύλλου 324

Ἰανουάριος 2013

Οἱ φωτισμένοι τῆς ἱστορίας στέκονται πλάι μας

Γ' Ὡδή τοῦ Κανόνα τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν (Ποίημα Ἰωάννου Εὐχαΐτων)

Ἡ σάλπιγξ ἡ μεγάλη τῆς Ἐκκλησίας,
ὁ λύχνος ὁ φωτίζων τήν οἰκουμένην,
ὁ κῆρυξ ὁ τῷ φθόγγῳ περιλαμβάνων,
πάντα τά πέρατα,
ὁ μεγαλώνυμος, συγκροτεῖ τήν σύνα-
ξιν ταύτην Βασίλειος.

Λαμπρός ἀπό τοῦ βίου καί τῶν πρα-
γμάτων,
λαμπρός ἀπό τοῦ λόγου καί τῶν δο-
γμάτων,
ἐν πᾶσιν ὑπερλάμπων πάντας ὡς ἄλ-
λος, ἀστέρας ἥλιος,
ὁ πολυύμνητος, Θεολόγος σήμερον
μακαρίζεται.

Ἡ σάλπιγξ ἡ μεγάλη τῆς Ἐκκλησίας,
τό λυχνάρι πού φωτίζει τήν οἰκου-
μένην,
ὁ κήρυκας πού μέ τό φθόγγο του πε-
ριλαμβάνει ὅλα τά πέρατα,
ὁ μέγας στό ὄνομα, συγκροτεῖ αὐτή
τή σύναξιν Βασίλειος.

Λαμπρός ἀναδείχθηκε ἀπό τό βίο καί
τά πράγματα,
λαμπρός ἀπό τό λόγο καί τά δόγμα-
τα,
σε ὅλα ὑπερλάμπει ἀπό ὅλους ὅπως
ὁ ἥλιος ἀπό τοὺς ἀστέρες,
ὁ Θεολόγος, πού πολύ ὑμνεῖται, σή-
μερα μακαρίζεται.

Ήγετικό πάθος μέ ἐπένδυση ἀγοραίας μανίας

Τοῦτο τό μήνα βιώνουμε μιά ἱστορική πρόκληση. Ἀπό τὰ βάθη τῶν αἰώνων ἔρχεται ἡ πνοή καί τό μεγαλεῖο πού καταγράφηκε στήν ἱστορία πρίν ἀπό δεκαέξι καί πλέον αἰῶνες. Πρόκειται γιά τίς φυσιογνωμίες τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν, πού ἀρνήθηκαν τήν πλαστή ἀνθρώπινη δόξα καί περπάτησαν μεταφέ-

ροντας καί προσφέροντας τόν ἀτίμητο πλοῦτο τῆς Ὁρθόδοξης θεολογίας καί τὰ φωτεινά παραδείγματα τοῦ γνήσιου βίου καί τῆς δυναμικῆς τῆς ἀγάπης. Οἱ αἰῶνες πού κύλησαν, ἀπό τότε ἴσαμε σήμερα, δέν ἀφάνισαν τὰ ἴχνη τους καί δέ μείωσαν τή δύναμη τῆς διδαχῆς τους. Ἦταν, εἶναι καί θά παραμένουν ὡς «οἱ τρεῖς μέγιστοι φωστῆρες τῆς τρισηλίου θεότητος οἱ τήν οἰκουμένην

Ἰδού τό φῶς τοῦ κόσμου, τῷ κόσμῳ φαίνει·

ἰδού τῆς γῆς τό ἅλας, τήν γῆν ἡδύνει·

ἰδού τό ζωῆς ξύλον ἀθανασίας, καρπούς προβάλλεται,

ὁ χρυσοῦς Ἅγιος·

οἱ θανεῖν μή θέλοντες δεῦτε τρυφήσατε.

Ἰδού τό φῶς τοῦ κόσμου τόν κόσμο φωτίζει·

ἰδού τό ἅλατι τῆς γῆς τή γῆ γλυκαίνει·

ἰδού τό δένδρο τῆς ζωῆς προβάλλει καρπούς ἀθανασίας,

ὁ χρυσός Ἅγιος·

ὅσοι δέ θέλετε νά πεθάνετε ἐλᾶτε νά ἀπολαύσετε.

ἀκτίσι δογμάτων θεῶν πυρσεύσαντες». Οἱ καιροὶ ἔτρεξαν, οἱ λαοὶ πνευματικά πυρπολήθηκαν, ἡ ἀθεΐα καὶ ἡ εὐμάρεια προπαγανδίστηκαν πεισματικά καὶ ὁμως ἡ λάμψη καὶ ὁ δυναμισμός τῶν τριῶν πατέρων μας δέ σκιάστηκαν καί, πολύ περισσότερο, δέν ἀφανίστηκαν.

Περπατώντας κατὰ τό μήνα τοῦ Γενάρη τὴν Ἑδέμ τῆς ἀγιότητος, πού ἀκτινοβολεῖ τό φῶς τῆς σοφίας τους καὶ σκορπίζει τό ἄρωμα τῆς θυσίας τους, διαπιστώνουμε πῶς ἡ εἰσφορά τους εἶναι πλοῦτος καὶ μετοχή στήν καλλιέργεια τῆς χαρισματικῆς συνείδησης τοῦ ὅλου πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας καὶ εἰδικότερα τῶν ἐπισκόπων, οἱ ὅποιοι ἦταν καὶ εἶναι φορτισμένοι μέ τὴν εὐθύνη τῆς κανονικῆς ὁργάνωσης τοῦ διοικητικοῦ μόχθου.

Διαβάζοντας τὴν ἐκκλησιαστική ἱστορία τῶν αἰώνων πού πέρασαν μέσα στοὺς διωγμούς καὶ μέσα στὶς θύελλες τῆς ἀσάφειας καὶ τῆς ἀλλοίωσης τῶν εὐαγγελικῶν καὶ τῶν ἀποστολικῶν διδαχῶν διαπιστώνουμε ὅτι οἱ σοφοὶ καὶ ἅγιοι Πατέρες τῶν πρώτων αἰώνων ἔφεραν πάντοτε τὰ προβλήματα καὶ τὶς ἀνησυχίες τους σέ τοπικές ἢ οἰκουμενικές Συνόδους καὶ ἐκεῖ, μετὰ ἀπὸ μελέτη, ἔρευνα καὶ προσευχή, διατύπωναν τό «Πιστεύω» τῆς ὀρθοδοξίας καὶ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες πού προσδιόριζαν τὴν εὐθύνη διατήρησης καὶ ἀποσαφήνισης τοῦ ὀρθοδόξου δόγματος καὶ τῆς χάραξης τῶν ὀρθῶν ἐξελίξεων στήν καθημερινή ζωὴ τοῦ

ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος.

Εἶναι χαρακτηριστικό ὅτι πολλοὶ Ἱεροὶ Κανόνες θεσπίστηκαν σέ πρῶτο βαθμὸ ἀπὸ τὶς Συνόδους τῶν τοπικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ στή συνέχεια πέρασαν στήν τράπεζα τῆς μελέτης τῆς εὐρύτερης θεολογικῆς ἀνάλυσης καὶ τῆς τελικῆς ἐπικύρωσης ὡς Κανόνων τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων πού καθοδηγοῦν καὶ δεσμεύουν τὶς Ἐκκλησίες τῆς οἰκουμένης στήν ὀρθότητα τῆς πίστεως καὶ στήν καθολικότητα τῶν διοικητικῶν πράξεων.

Ἡ παρουσία τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν καὶ ὅλων τῶν ἐξαγιασμένων Πατέρων μας εἶναι ὁδηγὸς γιὰ τὴν σύγχρονη παραγμένη ἐποχὴ μας καὶ ἰδιαίτερα γιὰ τοὺς παράγοντες τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡγεσίας πού βαρύνονται μέ τὴν εὐθύνη νὰ τηρήσουν ἀναμμένες τὶς λαμπάδες τοῦ ἀγιασμοῦ τους καὶ ἀκέραιη τὴ δέσμη τῶν διδασκαλιῶν τους.

Ὡστόσο, ἐνῶ ἐμεῖς, οἱ ἀπλοὶ ἄνθρωποι, μέλη τῆς σύγχρονης ἐκκλησιαστικῆς κοινότητας, ὑποκείμενα στοῦ σημερινό ἡγετικό κύκλωμα τῆς Ἐκκλησίας, συγκινούμαστε βαθιά καὶ ἀσπαζόμαστε μέ δέος τό χέρι καὶ τὴ διδαχὴ τῶν μεγίστων φωστήρων μας, δέν ἀναπαυόμαστε στή σημερινὴ διάδοχη ἀρχιερατικὴ ἡγεσία, γιατί δέν τὴν βλέπουμε νὰ λιτανεύει τὴν καθαρότητα καὶ τὴν ἀγνότητα τῆς διδαχῆς τῶν τριῶν φωστήρων καὶ τῶν ἄλλων, ἐξ ἴσου φωτεινῶν, πατέρων μας καὶ δέ διακρίνουμε μπροστὰ μας τὴν ἀκεραιότητα τοῦ ἀποστολικοῦ ἥθους καὶ

τή λάμψη του φωτός που καταυγάζει τό πνεύμα τους.

Μέ πόνο πολύ έμπιστεύομαι στους άναγνώστες μου τήν πληροφορία ότι ή σημερινή ήγεσία τής Έκκλησίας μας όπως κινείται, όπως περνάει στά μονοπάτια τής δημόσιας κρίσης και όπως χαράσσει κατά τή διαδρομή της τίς σύγχρονες παραγράφους τής ιστορίας δέν δίνει τήν έντύπωση καθαρής προσέγγισης του θεολογικού πλούτου των τριών Πατέρων και θυσιαστικής διαδοχής του παραδείγματός τους.

Η θεολογική μελέτη και συγγραφή των φωστήρων τής Έκκλησίας ήταν προσευχή και προσωπικός άγιασμός. Η σημερινή άναφορά των άρχιερέων στην Όρθόδοξη θεολογία και στην πρακτική και χαρισματική διαμόρφωση τής καθημερινότητας είναι έκκοσμικευμένη και έπαγγελματοποιημένη άσκηση του ήγεμονικού ρόλου. Η Σύνοδος των επισκόπων, ή Διαρκής, που σχηματίζει και διασώζει τίς άποφάσεις τής μόνιμης ήγεσίας και ή Σύνοδος τής Ίεραρχίας, που έπεξεργάζεται τά σοβαρά προβλήματα σέ διάσκεψη όλοκλήρου του σώματος των Ίεραρχών, περνούν και οι δύο από τά διάφορα ρεύματα προσωπικών συμφερόντων ή ήθικων έκτροπων και καταντούν όργανα των ισχυρών και έργαλεία στην έξυπηρετηση των ένόχων.

Γιά νά βοηθηθούν και νά ένημερωθούν καλύτερα οι άναγνώστες μου, θά έκθέσω μερικά από τά θέ-

ματα που έφτασαν νά χτυπήσουν τήν πόρτα των συνοδικών διασκέψεων, αλλά χάθηκαν μέσα στό σκοτάδι του διαλόγου και μέσα στην καταπίεση των παραγόντων τής διαστροφής.

Περίπτωση πρώτη: Ένα χρόνο μετά τήν έκλογή του και τήν άνάληψη των ύψηλών καθηκόντων του ο Άρχιεπίσκοπος έπισήμανε σέ έκτακτη διάσκεψη τής Ίεραρχίας (18-12-2009) ότι είναι άνάγκη άνανέωσης των προοπτικών τής Ίεραρχίας και του τρόπου αντιμετώπισης των δυσχερειών και των άνωμαλιών. Είπε:

«Θά πρέπει, κατά τήν άποψίν μου πάντοτε, τήν πρόσκλησίν μας αύτήν γιά διάλογο νά τήν εκλάβουμε και σάν εύκαιρία εξέτασης τής έσωτερικής κατάστασης τής έκκλησιαστικής μας διοικήσεως και ποιμαντικής, ως και άφορμή αντιμετώπισης πολλών προβλημάτων μας και άδιεξόδων, που έχουν συσσωρευθεί επί δεκαετίες και δημιουργούν πολλές φορές εύτελιστικά φαινόμενα.

Είναι άνάγκη νά εξέτασθούν και νά αντιμετωπισθούν με σύνεση, άντικειμενικότητα και ειλικρίνεια λάθη και άστοχίες του παρελθόντος που ή έπιτέλεσίς τους συνεχίζει νά έπιδρά άρνητικά στην πορεία τής σημερινής έκκλησιαστικής πραγματικότητας μέ τήν δημιουργία σιδηρών άγκυλώσεων...

α. Είναι άνάγκη άλλαγής του τρόπου έκλογής των Άρχιερέων και τής πλήρωσης των κενών άρχιερατικών έδρών. Η ιστορία του θέματος

αὐτοῦ ἔχει δημιουργήσει πολλά δεινά καὶ περιπέτειες στό χῶρο μας. Εἶναι καιρός πιά νά ἀντληθροῦμε ὅτι εἶναι ἄλλο πράγμα ἢ Ἐξουσία καὶ ἄλλο ἢ Διακονία».

Ἀπό τότε ὁ καιρός ἔτρεξε, οἱ συνοδικές διασκέψεις ἐπαναλήφθηκαν, ἀλλά τὰ προβλήματα πού ἔθεσε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος στήν ἀρχή τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς διακονίας του δέ φάνηκαν στήν τράπεζα τῶν διασκέψεων καὶ τὰ πολλά ἐρωτήματα δέν βρῆκαν τήν ἀπάντησή τους καὶ τήν ὑπέρβασή τους.

Περίπτωση δεύτερη: Καί μόνο τό γεγονός ὅτι μητροπολίτης δικάστηκε σέ ποινικό δικαστήριο, φυλακίστηκε ἐπὶ σειράν ἐτών, καὶ ἡ κατάδική του κρίθηκε ἀπό τόν Ἀρειο Πάγο ἀμετάκλητη καὶ κατόπιν ἐντολῆς τῶν ἀρμοδίων -καὶ μόνον- κρατικῶν ὀργάνων καθαιρέθηκε καὶ ἔχασε τό δικαίωμα ἀσκήσεως ἐπισκοπικοῦ ἔργου, πιστοποιεῖ ὅτι ἡ συνοδική ὑπευθυνότητα δέ λειτουργεῖ καὶ ἔχει καταντήσει ἀγοραία ἐνασχόληση. Ἄν δέ ληφθεῖ ὑπ' ὄψη ὅτι μετὰ ἀπό ὅλη αὐτή τή διαδικασία, πού κατεξευτέλισε ὁλόκληρο τό ἐπισκοπικό σῶμα, στή Σύνοδο κινήθηκε νέο αἴτημα τοῦ καταδικασθέντος νά ἀποκατασταθεῖ στήν ἀρχιεροσύνη του καὶ νά ἔχει τό δικαίωμα νά τελεῖ τήν ἀγιωτάτη διακονία τῆς θείας λειτουργίας καὶ τῶν λοιπῶν μυστηρίων, ἀποδεικνύεται ὅτι ὁλόκληρο τό συνοδικό σῶμα, οἱ ὁγδόντα μητροπολίτες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀντί νά ἀνεβάσουν τή στάθμη τῆς ὑπεύθυνης ἀποστολῆς τους

στό ἐπίπεδο καὶ στήν εἰλικρίνεια καὶ στήν ἀποφασιστικότητα τῶν μεγάλων πατέρων μας, τήν ὑποβίβασαν ἐξ ὁλοκλήρου σέ πεζοδρομιακό εὐεργέτημα καὶ ἔκφραση φιλίας καὶ ἐξυπηρέτησης τῶν παραγόντων τῆς ἐξόφθαλμης διαφθορᾶς.

Περίπτωση τρίτη: Μέ τό ξέσπασμα τῶν ἐκκλησιαστικῶν σκανδάλων τοῦ 2005 καὶ κάτω ἀπό τήν πίεση τῆς λαϊκῆς κατακραυγῆς λήφθηκε ἡ ἀπόφαση νά ἐφαρμοσθεῖ τό «πόθεν ἔσχες» γιά τοὺς ἐπισκόπους καὶ γιά ἄλλα ἐκκλησιαστικά πρόσωπα. Διαβάζουμε στό ἀνακοινωθέν τῆς 15ης-12-2005:

«Ἡ Δ.Ι.Σ. ἔχει ζητήσει μέ τήν ἀπό 24.02.2005 ἐπιστολή της (Αρ. Πρωτ. 785) πρὸς τήν Ὑπουργό Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων κ. Μαριέττα Γιαννάκου, τήν προώθηση νομοθετικῶν ρυθμίσεων, μεταξύ ἄλλων: α) γιά τήν ὑποχρέωση ὑποβολῆς ἀπό 1ης Ἰανουαρίου 2006 ἀπὸ τοὺς Ἀρχιερεῖς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος δήλωσης "πόθεν ἔσχες" καὶ β) γιά τήν ὑποχρέωση ὑποβολῆς στή Δ.Ι.Σ. ἀπό 1ης Ἰανουαρίου 2006 ἀπὸ τοὺς Ἀρχιερεῖς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τοὺς Διευθυντές τῶν κάθε φύσης ἐκκλησιαστικῶν ὀργανισμῶν, τοὺς Προϊσταμένους τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐν γένει ὑπηρεσιῶν, πού ἔχουν ὡς ἀντικείμενο τή διαχείριση ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας, καὶ τοὺς λογιστὲς ἐκκλησιαστικῶν διαχειρίσεων ἀντιγράφου τῆς φορολογικῆς δήλωσής τους καὶ τοῦ εἰδικοῦ ἐντύπου Ε9».

Μάλιστα, ὁ τότε Προκαθήμενος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Χρι-

στόδουλος σέ συνέντευξή του στον τηλεοπτικό σταθμό «ALPHA» και στο δημοσιογράφο Νικ. Χατζηνικολάου στις 25-2-2005 τόνιζε: «*Η πρότασή μου, ή όποία έγινε δεκτή από την Ίερά Σύνοδο, είναι άκριβώς νά υποβάλουν όλοι οί Μητροπολίτες αντίγραφο της δηλώσεώς των στην Έφορία, τό Ε9 πού λέμε και νά καθιερωθεῖ τό "πόθεν ἔσχες" γιά όλους μας*».

Τήν εποχή εκείνη (ἐπί Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου) τό αἴτημα δέν ἐκπληρώθηκε. Ἐπί τοῦ κατοπινοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἱερωνύμου τά φαινόμενα παράνομου πλουτισμοῦ διογκώθηκαν καί ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἱερώνυμος δέν ἔκανε τήν παραμικρή κίνηση νά ἀποσοβήσει τόν σάλο. Ὁ πλουτισμός Ἀρχιερέων, ἀπίθανα διογκωμένος, ἔγινε θέμα της καθημερινότητας, γέμισε τίς σελίδες τῶν ἐφημερίδων, ἔφτασε στά μέσα μαζικῆς πληροφόρησης καί στά ἠλεκτρονικά ἱστολόγια, ξεσήκωσε τή λαϊκή ὀργή. Καί τά συνοδικά ὄργανα (ἡ μικρή Σύνοδος τοῦ τακτικοῦ διοικητικοῦ σώματος καί ἡ μεγάλη Σύνοδος ὁλοκλήρου τοῦ σώματος της Ἱεραρχίας), διακριτικά, ἀπέφυγαν τό χρέος τους καί ἄφησαν τίς φήμες νά ὀργιάζουν καί νά διασύρουν ὁλόκληρο τό ἐπισκοπικό κύκλωμα καί νά σύρουν στή φτηνή ἐπίκριση ἐκείνους πού ἔχουν τιμηθεῖ μέ ἀποστολικά λειτουργήματα καί ἡγετικούς τίτλους.

Τά γεγονότα πού ἐπικαλεστήκαμε, χωρίς νά καλύπτουν τό ὅλο φάσμα της ἐκτροπῆς καί τοῦ διασурμοῦ της ἡγετικῆς ομάδος της Ἐκ-

κλησίας της Ἑλλάδος, ὑπογραμμίζουν βασικές ἐκτροπές:

1) Ἡ νοοτροπία τῶν ἀρχιερατικῶν στελεχῶν δέ δανείζεται ἐμπνευση καί ἀγωνιστικότητα ἀπό τοὺς ἁγίους ἀποστόλους μας καί τήν πατερική ἀγιότητα ἀλλά ἀπό τή σύγχρονη ἀγοραία διαστροφή καί τό πάθος γιά προβολή καί γιά αὐξηση τοῦ πλούτου. Ὁ συνοδικός ὄμιλος της ἐποχῆς μας, πλήν ἐλαχίστων φωτεινῶν ἐξαιρέσεων, δέν εἶναι πιά ὁ μαθητευμένος παράγων τοῦ καθαροῦ θεολογικοῦ λόγου καί τοῦ φωτισμένου ὑποδείγματος.

2) Ἄν προχωρήσουμε τή συγκριτική διερεύνηση της συμπεριφορᾶς τοῦ πολιτικοῦ ταραχου καί της ἐκκλησιαστικῆς ἀνωμαλίας, θά διαπιστώσουμε ὅτι καί οἱ δύο περπατοῦν σέ σκοτεινά μονοπάτια.

Τό αἴτημα τοῦ πιστοῦ λαοῦ εἶναι ἓνα καί μοναδικό: Οἱ ποιμένες του νά ἀπαγκιστρωθοῦν ἀπό τά ὄνειρα καί τίς κινήσεις της πολιτικῆς ἡγεσίας, νά περπατήσουν πιστά καί δυναμικά τά μονοπάτια πού περπάτησαν οἱ ἅγιοι καί αὐτό τό δυναμισμό νά τόν μεταφέρουν σάν αἴτημα ἔντονο καί στήν πολιτική ἡγεσία καί στό πλήρωμα τοῦ λαϊκοῦ σώματος, ὥστε νά μπορέσει ἡ πατρίδα μας νά ἀξιολογήσει καί νά ἀξιοποιήσει τήν μεγάλη της πνευματική καί πολιτιστική παράδοση.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Όμοφυλοφιλία: Μιά μάστιγα

γιά τή δῆθεν Χριστιανική Δύση (III).

Μετάθεση Ὑποδειγμάτων (β)

Βλέπουμε σήμερα στά ΜΜΕ νά προβάλλεται ἡ ἄποψη ὅτι οἱ ὁμοφυλόφιλοι εἶναι ἄτομα μέ ψυχολογική ἐπάρκεια, πού ἀπλά ἔχουν ἐπιλέξει ἕναν ἐναλλακτικό προσανατολισμό ζωῆς (ἄν καί οἱ στατιστικές δείχνουν τό ἀντίθετο). Ἐπομένως, νομιμοποι-οῦνται νά διεκδικοῦν ὑπευθυνότητες ἀνθρώπων μέ ψυχολογική σταθερότητα, ὅπως, νά υἱοθετοῦν παιδιά, νά καθοδηγοῦν ὁμάδες νέων ἀτόμων, κτλ. Καί ἀνακύπτει τό ἐρώτημα: τά ὁμοσεξουαλικά ἄτομα πληροῦν αὐτή τήν προϋπόθεση; Γιά νά ἀπαντήσῃ κανεῖς, πρέπει νά ἐξετάσῃ ἄν σήμερα ἡ ψυχιατρική, ἡ κοινωνία γενικά, ἔχει ἕνα αὐθεντικό ὀρισμό γιά τήν ὁμαλότητα. Στήν πραγματικότητα δέν ἔχει. Μακράν τοῦ Θεοῦ (καί ζοῦμε σέ ἕνα ἄ-θεο κόσμο) δέν ὑπάρχει ἀντικειμενική σύλληψη γιά τήν ὁμαλό-

τητα. Οἱ σύγχρονοί μας κατα-σκευάζουν μιάν “ὁμαλότητα” ὅπως τή θέλουν. Ἐπινοοῦν σήμερα ἕναν ὀρισμό τῆς ὁμαλότητας, γιά νά τόν ἀλλάξουν αὐριο, ἀνά-λογα μέ τό ποιὰ εἶναι ἡ κυρίαρ-χη παρόρμησή τους. Ὁ Θεός δέν ἔχει πουθενά θέση στήν ὅλη εἰ-κόνα. Ἀπό ἐδῶ ξεκινοῦν ὅλα. Ἔ-χουμε ἔτσι ἕνα νέο ὀρισμό γιά τήν οἰκογένεια καί τίς σχέσεις μέσα σ’ αὐτήν. Δέ βλέπουμε πιά αὐτό πού ὁ Θεός δημιούργησε καί ὀνόμασε οἰκογένεια· αὐτό πού δημιούργησε καί ὀνόμασε “τάξη πραγμάτων”. Τόν Θεό τόν ἔχουμε πετάξει μακριά, σάν κά-τι ἄχρηστο. Δέν ἀναγνωρίζουμε καν τήν ὑπαρξή του καί ὀρίζου-με τίς ἀξίες μας σύμφωνα μέ ὅ,τι ἐμεῖς θεωροῦμε καλό. Τά πάθη μας, πάθη φευγαλέα, μᾶς ὁδηγοῦν. Τά ἐφήμερα πάθη καί ἡ λαγνεία προσδιορίζουν τήν ὁμαλότητα.

Υπάρχουν παιδιά θύματα παιδεραστίας. Συχνά δέν έχουν τήν οικογενειακή στήριξη νά τά προστατεύσει καί, κυρίως, νά ἐπουλώσει τά τραύματά τους. Ἀναζητοῦν στόν διαφθορέα τους τή θαλπωρή πού τούς λείπει. Τέτοιες ἐμπειρίες, ἀλλά καί ιδέες, πού κυκλοφοροῦν εὐρέως γύρω τους, δροῦν ψυχαναγκαστικά πάνω τους καί τά κάνουν νά πιστέψουν ὅτι εἶναι ὁμοφυλόφιλοι ἀπό τή φύση τους. Συνήθως, ὑποφέρουν ἀπό κατάθλιψη, μέσκεψεις καί, κάποτε, ἀπόπειρες αὐτοκτονίας. Συχνά φτάνουν σέ ἐξαρτήσεις ἀπό ναρκωτικά καί σέ συμπεριφορές παραβατικές. Ἀρκετοί, κάτω ἀπό τέτοιες συνθήκες, ἀπευθύνονται σέ ψυχίατρο ζητώντας θεραπεία, χωρίς ὅμως νά θέλουν νά ἀκούσουν οὔτε νύξη ὅτι ἡ σεξουαλική συμπεριφορά τους δέν εἶναι φυσιολογική. Ἐχουν πλήρως πεισθεῖ περί τοῦ ἀντιθέτου. Ἄν τύχει δέ νά διαπιστώσουν ὅτι ὁ ψυχίατρος πιστεύει στό Θεό, καί ἄρα a priori οἱ πεποιθήσεις τους δεν συμπίπτουν, τότε ὄχι μόνο δέν τοῦ ἔχουν ἐμπιστοσύνη, ἀλλά ἡ στάση τους γίνεται ἄκρως ἐπιθετική. Καί τό πρόβλημα εἶναι ὅτι βρίσκουν συνηγορία καί ἐπίσημη ἀποδοχή ἀπό τό κράτος, τούς

νόμους, ἀκόμα καί ἀπό κάποιες χριστιανικές ὁμολογίες καί τούς λειτουργούς τους, γιά νά μήν ἐξαιρέσουμε καί πολλούς ψυχιάτρους! Ὡς πρὸς τό Χριστιανισμό, πάντως, ἡ παραδοχή ὅτι ἡ ὁμοφυλοφιλία μπορεῖ νά εἶναι φυσιολογική ἐπιλογή τοῦ προσώπου, πού μπορεῖ ἐλεύθερα νά τήν ἀσκήσει, ἀγγίζει τά ὅρια τῆς αἵρεσης: λίγο ἀκόμα καί κάθε λεγόμενος χριστιανός μπορεῖ νά πιστεύει καί νά πράττει ὅ,τιδήποτε τοῦ κάνει κέφι καί νά ἰσχυρίζεται ὅτι εἶναι τό σωστό.

Βέβαια, ἂν ἓνα πρόσωπο φτάσει νά παραδεχθεῖ ὅτι ἡ κύρια αἰτία τῆς ἀρρώστιας του, τῶν ἀγωνιῶν καί τῶν δεινῶν του εἶναι ἡ ἐπιλογή του, θά βρεῖ στήριξη καί βοήθεια ἀπό κατάλληλους ψυχιάτρους. Τό πρόβλημα ὅμως εἶναι νά τό δεχθεῖ. Ἐχουμε συνηθίσει, ὅταν μιλάμε γιά ἀρρώστια, νά πηγαίνει ὁ νοῦς μας σέ παθογένειες, μικρόβια, βακτήρια, ιούς καί ὄχι σέ κάτι πού ὀφείλεται σέ νόσο ψυχική. Αὐτό συμβαίνει σέ πάρα πολλά πράγματα στήν κοινωνία μας: γίνεται ὅλο καί πιο δύσκολο νά ἐντοπίσουμε τήν αἰτία τῆς ἀρρώστιας μας, γιατί ἔχουμε ἐθιστεῖ σέ καταστάσεις τῆς ψυχῆς μας πού τίς θεωροῦμε “φυσιολογι-

κές”, ἐνῶ στήν πραγματικότητα ἔχουν διαστραφῆ ἀπό τήν ἀμαρτία. Εἶναι σάν νά θεωροῦμε, π.χ., ὅσον ἀφορᾷ τή σωματική μας ὑγεία, ὅτι ὁ καρκίνος εἶναι πρᾶγμα φυσιολογικό. Κατατρώγει τό ἐσωτερικό μας καί κάνουμε τά στραβά μάτια θεωρώντας ὅτι φυσιολογικά ἔτσι πρέπει νά γίνεται. Αὐτό συμβαίνει μέ τή ζωή τοῦ ὁμοφυλόφιλου. Νομίζει ὅτι εἶναι ἐν τάξει μέ τόν ἑαυτό του καί εὐτυχής, στό βάθος ὅμως δέν εἶναι. Μπορεῖ γιά χρόνια νά ζεῖ σ’ αὐτή τήν κατάσταση καί νά τήν “ἀπολαμβάνει”, κλείνοντας ὅμως τά μάτια στό γεγονός ὅτι εἶναι κάτι πού τόν ἀποξενώνει ἀπό τό Θεό. Κυνηγᾷ φευγαλέες ἡδονικές ἐμπειρίες μέ πρόσωπα τοῦ δικοῦ του φύλου, ἀντί νά ἀναζητήσει αὐτό πού πρᾶγματι τοῦ λείπει, τό Θεό. Ἔτσι, ὅταν ὑποφέρει, χωρίς νά αἰσθάνεται ὅτι ἔχει χάσει κάθε ἐπαφή μέ τό Θεό, εἶναι ἀδύνατο νά φτάσει στό σημεῖο νά δεῖ τήν πραγματικότητα ὅπως εἶναι. Φτάσαμε ἔτσι, κάτω ἀπό τήν κυριαρχία τῶν μίντια, νά δεχόμαστε, οἱ περισσότεροι, ὅτι ὅλα εἶναι ἐντάξει μέ τά πρόσωπα αὐτά. Ὡς συνήθως, ἐξαπατᾷμε τούς ἑαυτούς μας. Δέν ἀκοῦμε τήν ἐσωτερική φωνή τῆς συνείδησής μας, ἀλλά

τήν πνίγουμε.

Καί βλέπουμε κοινωνίες ὁλόκληρες νά μολύνονται, ἀκόμα καί χριστιανικές ὁμολογίες. Νά μή θεωρεῖται πιά μεμπτό νά γίνονται “κληρικοί” καί νά καθοδηγοῦν οἰκογένειες, ἄτομα μέ ἐπίσημα δεδηλωμένη τήν ὁμοφυλοφιλία τους. Καί ἐδῶ ἀνακύπτει ἕνα τεράστιο ποιμαντικό πρόβλημα γιά τήν Ἐκκλησία, καί μάλιστα γιά τήν Ὁρθόδοξη, πού, σέ ἀντίθεση πρὸς κάποιες ὁμολογίες, δέν ἔχει θεσμοθετήσει τήν ὁμοφυλοφιλία ὡς ἀποδεκτή ἐναλλακτική στάση ζωῆς. (σ.μ. Στήν ἐξωθεσμική πράξη, δυστυχῶς, οὔτε ἐμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι θά πρέπει νά σεμνυνόμαστε τόσο πολύ γιά τή στάθμη τῆς δικῆς μας ἐκκλησιαστικῆς ἠθικῆς...) Δέν εἶναι εὐκόλο νά κάνει κανεῖς ὑποδείξεις καί νά δώσει συμβουλές. Τά σκληρά, ἀστυνομικῆς ὑφῆς, μέτρα μέσα στό σύγχρονο κοινωνικό περιβάλλον σίγουρα δέν τελεσφοροῦν. Ἄς εὐχηθοῦμε ἡ Ἐκκλησία μας, ἡ ἀληθινή Ἐκκλησία, νά ἀναδείξει ποιμένες ἱκανούς νά σταθοῦν δίπλα στούς ἀδελφούς καί τίς ἀδελφές μας, πού κυλιοῦνται στήν ἀμαρτία μέ συμπάθεια καί νά τούς ὁδηγήσουν νά συναισθανθοῦν τήν πτώση τους. Γιά τό ἔργο αὐτό, ὅμως, χρειάζε-

ΤΗΛΕΟΠΤΙΚΕΣ ΑΝΑΚΡΙΒΕΙΕΣ

Σὲ ἀπογευματινὴ δημοσιογραφικὴ ἐκπομπή, ἡ ὁποία μεταδόθηκε στὶς 17.11.2012 ἀπὸ κρατικὸ τηλεοπτικὸ σταθμὸ μὲ τὴν εὐκαιρία τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς ἐπετείου τοῦ Πολυτεχνείου, οἱ μετέχοντες σ' αὐτή, δημοσιογράφοι καὶ ἄλλοι, ἀναφέρθηκαν, μεταξὺ ἄλλων, καὶ στὸ θέμα τῶν παρεμβάσεων τῆς δικτατορικῆς Κυβερνήσεως τῆς 21ης Ἀπριλίου στὸν εὐαίσθητο χώρο τῆς Ἐκκλησίας.

Θὰ θέλαμε, μὲ ἐντελῶς καλόπιστη διάθεση, νὰ ἐπισημάνουμε, πρὸς ἀποκατάσταση καὶ μόνον τῆς ἀληθείας, τὶς σοβαρὲς ἀνακριβείες ποὺ διατυπώ-

θηκαν, εἰδικὰ γιὰ τὸ θέμα τῆς ἐκλογῆς τοῦ μακαριστοῦ Ἱερωνύμου τοῦ Α' ὡς Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν.

Καὶ σὲ ὅ,τι ἀφορᾷ στὴν πληροφόρηση ἀπὸ τὸν παρουσιαστὴ καὶ τοὺς συμπράττοντες δημοσιογράφους, θὰ μπορούσε κανεὶς, χωρὶς βέβαια αὐτὸ νὰ τοὺς ἀπαλλάσσει, νὰ ἀποδώσει αὐτὲς τὶς ἀνακριβεῖς τοποθετήσεις σὲ πλημμελῆ καὶ βεβιασμένη ἐνημέρωσή τους, δικαιολογημένη ἴσως καὶ ἀπὸ τὴν κοσμικὴ ιδιότητά των ὡς δημοσιογράφων. Σὲ ὅ,τι ὅμως ἀφορᾷ στὶς τοποθετήσεις ποὺ διατύπωσε ὁ παριστάμενος Μητροπολίτης, ἐνεργὸ μάλιστα μέλος τῆς Ἱερ-

ται καὶ τόλμη, γιατί ὑπάρχουν περιστάσεις, ὅπως αὐτές ποὺ συζητᾶμε, γιὰ τίς ὁποῖες ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι κρατᾶμε τὰ μάτια μας κλειστά, προβάλλουμε ἀντίσταση, εἴμαστε ἐγωιστές καὶ πολὺ διεφθαρμένοι, καὶ ἀρνούμαστε μέ πείσμα νὰ δοῦμε τὴν ἐπώδυνη ἀλήθεια. Πῶς ὅμως ἀλλοιῶς νὰ ἀντιμετωπίσει κανεὶς τὸ πρό-

βλημα, παρὰ πλησιάζοντας μὲ ἀγάπη ὅποιον ἔχει ἀνάγκη καὶ βρίσκοντας τρόπους, ἐξατομικευμένους γιὰ κάθε περίπτωση, νὰ τὸν ὑπηρετήσῃ καὶ νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ ἀνοίξῃ τὰ μάτια του...

Mov. Cornelia (Rees)
Dr. Lunne Pappas

αρχίας, ή παρατήρησή μας είναι ότι ο ίδιος θα έπρεπε να είναι ιδιαίτερα προσεκτικός στην παράθεση των απόψεών του.

Ειπώθηκε, μεταξύ άλλων, ότι η δικτατορική Κυβέρνηση «έπέβαλε» στην τότε Σύνοδο την έκλογή του Αρχιεπισκόπου Αθηνών, στόν όποϊον μάλιστα οι πάντες απέδωσαν άβασάνιστα και τόν χαρακτηρισμό του «έκλεκτου της χούντας»!! Έπλ πλέον, ό Μητροπολίτης μετέφερε και την πληροφορία («φήμη», όπως ό ίδιος την χαρακτηρίσε) ότι οι πρωταγωνιστές της δικτατορίας έπισκέφθηκαν τὰ μέλη της τότε Συνόδου και «θέσαντες τὸ πιστόλι στὸ τραπέζι» άπαίτησαν την έκλογή του Ίερωνύμου ως Αρχιεπισκόπου. Τὰ γεγονότα όμως και οι άψευδείς μαρτυρίες, ως πρὸς τὸ προταθὲν πρόσωπο, έρχονται νὰ ανατρέψουν αὐτὲς τὲς ανακρίβειες και νὰ άποκαταστήσουν πλήρως τὴν αλήθεια.

Καὶ έρωτᾶται: Ήταν λοιπὸν ό μακαριστὸς Ίερώνυμος έκλεκτὸς της δικτατορίας; Η άπάντηση είναι σαφής: ΟΧΙ. Όπωςδήποτε ΟΧΙ. Μία τέτοια όμως κατηγορηματική και άνεπιφύλακτη άπάντηση καταλείπει στόν άναγνώστη (και δικαιολογημένα) εύλογες άμφιβολίες, αν δὲ συνοδεύεται και άπὸ άποδείξεις. Καὶ τοῦτο γίνεται, όχι γιατί ό μακαριστὸς Γέροντας έχει ανάγκη άπὸ τὴ δική μας συνηγορία, αλλά για ένα και μόνο σκοπό: Για νὰ διαλυθεῖ επίτε-

λους ό μύθος, ό όποϊος σκόπιμα δημιουργήθηκε και ύποπτα συντηρήθηκε μέχρι και τὲς ήμέρες μας.

Και ιδού οι άποδείξεις:

1. Ό διαπρεπὴς Πανεπιστημιακὸς καθηγητὴς της Θεολογίας και μέλος της Ακαδημίας Αθηνών κ. Μάρκος Σιώτης παρέστη στην κρίσιμη εκείνη συνεδρία της Αριστίνδην Συνόδου τοῦ 1967 ως Βασιλικὸς Έπίτροπος, διορισμένος άπὸ τὴν προηγούμενη δημοκρατική Κυβέρνηση και όχι άπὸ τὸ δικτατορικό καθεστὼς. Αργότερα, κατὰ τὸ 1989, ό κ. Σιώτης, σὲ επίσημη όμιλία του στὸ βήμα της ἐδῶ «Αρχαιολογικῆς Έταιρείας» εἶπε μεταξύ άλλων και τοῦτα τὰ σπουδαία: «Η διαδικασία της έκλογῆς τοῦ νέου Αρχιεπισκόπου εἶχε ολοκληρωθεῖ, όταν ό κλητὴρ της Ίερᾶς Συνόδου ένεφανίσθη και εἶπεν ότι εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Προέδρου ήλθαν οι συνταγματάρχαι Γ. Παπαδόπουλος, Στ. Πατακὸς και Ν. Μακαρέζος και παρακαλοῦν νὰ διακοπῇ ἐπ' όλίγον ή συνεδρία για νὰ ανακοινώσουν κάτι εἰς τὸν προεδρεύοντα»... Όταν κατόπιν συνήντησε (ό κ. Σιώτης) τὸν προεδρεύοντα και τὸν έρώτησε τί ήθελαν οι έπισκέπτες, έλαβε τὴν άπάντηση ότι εἶχαν έλθει για νὰ παρακαλέσουν τὰ μέλη της Ίερᾶς Συνόδου νὰ προτιμήσουν κατὰ τὴν έκλογή τὸν Σεβασμιώτατο, τότε, Μητροπολίτη Καστορίας Δωρόθεο. Έλαβαν, όμως, τὴν πληροφορία ότι ή έκλογή εἶχε τελειώσει.

2. Ό στρατηγὸς Στυλιανὸς Πατ-

τακός, ένας από τους τρεις Πρωτεργάτες της δικτατορίας της 21ης Απριλίου, σέ πολὺ μεταγενέστερη συνέντευξή του (2001) σέ γνωστὴ ἀθηναϊκὴ ἐφημερίδα, δήλωσε καὶ τὰ ἐξῆς βαρυσήμαντα: «... Τὸν μακαριστὸν Ἱερώνυμο δὲν τὸν ἐξέλεξε ἡ ἐπανάστασις. Δὲν τὸν ἐγνώριζε καν... Δὲν τὸν ἐγνωρίζαμε καὶ θέλαμε κάποιον ἄλλον. Ἀλλὰ δὲν προλάβαμε. Κατὰ τὴν ἐκλογὴ τοῦ Ἱερωνύμου εὕρισκόμεθα κάπου οἱ τρεῖς μας: Παπαδόπουλος, Μακαρέζος καὶ Παττακὸς καὶ ζητήσαμε τὴν διακοπὴν τῆς διαδικασίας. Καὶ μᾶς εἶπαν ὅτι τελείωσε ἡ διαδικασία. Ἔχει ἤδη ἐκλεγεί ὁ Ἀρχιεπίσκοπος». Καὶ προσθέτει παρακάτω ὁ ἴδιος: «... Δὲν θέλαμε Ἀρχιεπίσκοπο ἓνα ἄγνωστο πρόσωπο, ὅπως ὁ Ἱερώνυμος... **Θέλαμε τὸ Δωρόθεο, Δεσπότη Καστορίας...**». Οἱ δυὸ αὐτὲς δηλώσεις, προερχόμενες ἀπὸ διάφορα, ἄγνωστα προφανῶς μεταξὺ των πρόσωπα, καίτοι ἀπέχουν μεταξὺ τους πολλὰ χρόνια, συμπίπτουν ἀπόλυτα στὶς περιγραφές, οἱ ὁποῖες εἶναι καὶ σαφεῖς καὶ εἰλικρινεῖς. Ἐκλεκτὸς λοιπὸν τῆς «χούντας» ἦταν ὁ ἀπὸ Καστορίας Δωρόθεος καὶ ὄχι ὁ μακ. Ἱερώνυμος.

3. Πολλὲς λεπτομερεῖς παραθέσεις γεγονότων καὶ περιστατικῶν θὰ εὕρει κανεὶς στὸ βιβλίο ποὺ ἐκδόθηκε ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Ἱερώνυμο μετὰ τὴν ἀπομάκρυνσή του καὶ φέρει τὸν τίτλο «Τὸ δράμα ἐνὸς Ἀρχιεπισκόπου». Δὲν θὰ παραθέσουμε ἀποσπάσματα ἀπὸ τὸ βιβλίο αὐτό. Θὰ ἀ-

φήσουμε τὸν ἀναγνώστη νὰ τὰ μελετήσει αὐτοῦσια στὶς σελίδες τοῦ βιβλίου. Ἐκεῖ, θὰ διαπιστώσει τὸ βαθὺ πόνος καὶ τὴ μεγάλη ἀγωνία τοῦ ἁγίου αὐτοῦ Γέροντα ἀπὸ τὰ πολλὰ προσκόμματα ποὺ συναντοῦσε ἀπὸ τοὺς τότε κυβερνῶντες στὴν πορεία τοῦ μεγάλης πνοῆς ἔργου του. Εἶναι σὲ πολλοὺς γνωστὰ αὐτὰ τὰ γεγονότα καὶ ἀσφαλῶς αὐτὰ ἀποτελοῦν καὶ τὴν πλέον γνήσια μαρτυρία.

4. Καὶ κατὰ τελευταῖο: Ὅλα αὐτὰ τὰ γεγονότα μὲ τὰ προσκόμματα, τὰ ἀδιέξοδα καὶ τὶς ἀγωνίες ταλαιπώρησαν πολὺ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο. Ἐκλόνισαν καὶ τὴν ἤδη βεβαρημένη κατάσταση τῆς ὑγείας του. Καὶ πολλὲς φορὲς εἶχε ἐκφράσει τὴ βούλησή του νὰ ἀποσυρθεῖ. Καὶ ἐδῶ παρατηρεῖται καὶ τοῦτο τὸ παράδοξο: Στὶς προθέσεις του αὐτὲς συνάντησε τὴν ἀπόλυτη ἀντίθεση(!) ὅλων (σχεδόν) τῶν μελῶν τῆς Ἱεραρχίας, ἀκόμη καὶ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι, ὅταν τὰ ἐκκλησιαστικὰ πράγματα ἄλλαξαν, στράφηκαν μὲ τόσο πείσμα καὶ μὲ τέτοια ἐμπάθεια ἐναντίον του.

Στὰ παραπάνω ἀδιάφρευστα καὶ ἀναντίρρητα ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα ἐμεῖς δὲν θὰ προσθέσουμε τίποτε περισσότερο. Θὰ ἀφήσουμε τοὺς ἀναγνώστες νὰ ἀξιολογήσουν ἀφενὸς τὶς ἀναπόδεικτες πληροφορίες (βλ. ἀνακρίβειες) ποὺ εἰπώθηκαν ἀπὸ τοὺς παράγοντες τῆς τηλεοπτικῆς ἐκπομπῆς καὶ ἀφετέρου τὰ οὐσιώδη ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα τὰ ὁποῖα ἐμεῖς παραθέσαμε καὶ ἀπὸ τὴ μελέτη καὶ τὴ συνεκτίμηση αὐτῶν ἃς

βγάλουν μόνοι τους τὰ συμπεράσματα.

Ἐμεῖς θὰ παραθέσουμε ἐπιπροσθέτως καὶ τοῦτο τὸ σπουδαῖο καὶ ἰδιαίτερα χαρακτηριστικό. Εἶναι οἱ δυὸ συγκλονιστικῆς ἐπιστολές, τὶς ὁποῖες εἶχε στείλει ὁ Μακαριώτατος Ἱερώνυμος ὁ Α' προσωπικῶς στὸν τότε δικτάτορα Γεώργιο Παπαδόπουλο, ὅταν περιῆλθαν σὲ γνώση του πληροφορίες περὶ βασιανιστηρίων ἀντιφρονούντων κρατουμένων πολιτῶν. Δὲ θὰ σχολιάσουμε τὸ κείμενο τῶν ἐπιστολῶν. Τὰ ἀποσπάσματα, ποὺ θὰ παραθέσουμε, ὁμιλοῦν μόνον τοὺς καὶ ὁμιλοῦν τόσο εὐγλωττα. Στὴν πρώτη ἐπιστολὴ ἔγραφε: «... Ἀφορμὴν εἰς τὸ νὰ σᾶς γράψω τὴν παροῦσαν μοῦ ἔδωσαν δυὸ περιστατικά, ποὺ θὰ σᾶς ἀναφέρω. Πλὴν δὲν πρόκειται διὰ τὰ μεμονωμένα αὐτὰ περιστατικά, ἀλλὰ διὰ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν κατεύθυνσιν ποὺ τὰ προκαλοῦν... Αὐτὰ ποὺ σᾶς γράφω παραπάνω, εἶναι ὅσα ἐπληροφορήθην προχθές. Δυστυχῶς δὲν εἶναι τὰ μόνα. Πληροφοροῦμαι ὅτι συλλαμβανόμενοι ἀξιωματικοὶ δέρονται ἀνηλεῶς, εἰς δὲ τὰς Ἐπαρχίας ὁ στρατιωτικὸς καὶ ὁ χωροφύλαξ εἶναι τὸ φόβητρον... Ἡ ὠμὴ βία καὶ τὸ κράτος τοῦ χωροφύλακος ὁδηγοῦν ὅχι εἰς τὴν δημοκρατίαν, ἀλλὰ εἴτε εἰς τὴν δουλείαν εἴτε εἰς τὴν ἀνατροπὴν...». Καὶ στὴ δεύτερη ἐπιστολῇ, ἐπανερχόμενος στὸ ἴδιο θέμα, προσέθετε: «... Ἐκ τῶν πολλῶν καὶ πολυαχόθεν προερχομένων πληροφοριῶν ἔχω σχηματίσει τὴν πεποίθησιν, ὅτι πρόκειται περὶ συστήματος καὶ τακτικῆς,

τὰ ὁποῖα ἐνθυμίζουν κομμουνιστικὰ καὶ χιτλερικὰ στρατόπεδα συγκεντρώσεως... Ἄν ἡ κατάστασις τῶν πολιτικῶν κρατουμένων δὲν ἀλλάξει ἄρδην, ἡ θέσις μου θὰ παύσῃ νὰ εἶναι εἰς τὴν ὁδὸν Ἀγίας Φιλοθέης καὶ θὰ μεταφερθῇ πλησίον των...». Καὶ νὰ σκεφθῇ κανεὶς ὅτι ἢ τότε πνευματικὴ καὶ ἀκαδημαϊκὴ ἡγεσία τοὺς, κατὰ τὸ πλεῖστον, ἀσαφεῖς λόγους τοῦ δικτάτορα ἐπικροτοῦσε καὶ ἐπιδοκίμαζε μὲ χειροκροτήματα, διοργάνωνε μάλιστα καὶ εἰδικές συνεδρίες γιὰ νὰ τιμῇσιν τὴν ἐπέτειο τῆς 21ης Ἀπριλίου (!).

ΕΠΙΜΥΘΙΟ: Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἱερώνυμος ὁ Α' δὲν ἦταν ὁ «ἐκλεκτὸς τῆς δικτατορίας». Καὶ τοῦτο ἀποτελεῖ πλέον γεγονὸς ἀναντίρρητο, παρὰ τὸ μῦθο ποὺ κατασκευάσθηκε καὶ καλλιεργήθηκε. Ὁ μακαριστὸς Γέροντας ἔφερε ὅμως τὸν τίτλο τοῦ «ἐκλεκτοῦ». Καὶ τὸν ἔφερε δικαίως, γιατί πράγματι ἦταν «ὁ ἐκλεκτὸς τοῦ Θεοῦ καὶ ὁ ἐκλεκτὸς τῆς Ἐκκλησίας». Ἐπιτέλεσε μὲ βαθὺ αἶσθημα εὐθύνης, ἀθόρυβα καὶ

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Μηνιαῖο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης

Κωδικὸς 2360

Ἰδιοκτῆτης-Ἐκδότης

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΛΑΗΜΟΣ

Διεύθυνση

190 11 Αὐλῶν-Ἀττικῆς

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο

ISSN 1790-482X

«Η ΕΝΔΟΝ ΓΕΩΜΕΤΡΙΑ»

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕΤΩΣ

Δίκαια ονόμασαν τόν άνθρωπο «κορωνίδα» τῆς δημιουργίας, ἀφοῦ μόνο αὐτός παρουσιάζει πολιτισμική πρόοδο, ὀργανώνει τό βίο του σέ εὔτακτες κοινωνίες —καί ὄχι μόνο συμβιωτικές ὁμάδες— καί στέκεται ἰσότιμα ἀπέναντι στό φυσικό περιβάλλον. Εἶναι τό μόνο ὄν πού πλάστηκε ἀπό τό Δημιουργό «κατ' εἰκόνα καί καθ' ὁμοίωσίν» Του, καί τή μορφή ἀνθρώπου προσέλαβε ὁ Ἰησοῦς, ὅταν κατήλθε στή γῆ γιά νά λυτρώσει τό γένος μας ἀπό τήν «ὑπερπλεονάσασαν» ἁμαρτία.

Ἄν, τώρα, συγκρίνουμε τόν ἄνθρωπο μέ τά ἄλλα ἔμβια ὄντα, θά διαπιστώσουμε —ἀνάμεσα σέ πολλές ἄλλες εἰδοποιούς διαφορές— καί τή σχεδόν μόνιμη ὀρθία στάση του. Στήν κίνησή του, κατά τή συνήθη δραστηριότητά του, ἀκολουθεῖ κατ' ἐξοχήν ἕναν κάθετο ἄξονα, σέ ἀντίθεση μέ τά ζῶα πού σπάνια στέκονται ὀρθια.

Ὅσον ἀφορᾷ, ὅμως, τόν ἐσωτερικό μας κόσμο, στό χῶρο τοῦ πνεύματος καί τῆς ψυχῆς, ἡ δράση μας

μέ φόβο Θεοῦ, ἔργο, παρόμοιο τοῦ ὁποίου δέν ἐγνώρισε ποτέ ἡ νεότερη Ἑλλαδική Ἐκκλησία. Ὁ μακ. Ἱερώνυμος ἔγραψε πράγματι τῇ «χρυσῇ σελίδᾳ»

ἐνεργεῖται καί ὀριζοντίως καί καθέτως. Συγκεκριμένα, στόν ὀριζόντιο ἄξονα ἐντάσσονται τά ἐρεθίσματα τοῦ φυσικοῦ καί ἀνθρώπινου περιβάλλοντος, ὅσα συλλαμβάνουμε μέ τίς αἰσθήσεις καί τό νοῦ, ὅ,τι ἐν γένει πληροφοροῦμαστε, μαθαίνουμε, κάνουμε κτῆμα μας μέ τή λογική. Στό ἐπίπεδο αὐτό ἐκδιπλώνεται ἡ θαυμαστή ἐξέλιξη τοῦ εἶδους μας στά Γράμματα, στήν Τέχνη, στίς Ἐπιστήμες, στήν Τεχνική καί τήν Τεχνολογία· ἐδῶ πιστοποιεῖται ἡ πρόοδος καί ἡ εὐημερία μας, ἡ ἐκπλήσσοις πορεία μας ἀπό τήν ἐποχή του λίθου ὡς τήν ἀντίστοιχη τῆς ἀτομικῆς ἐνέργειας.

Ὅπως εἶναι φυσικό, παράλληλα μέ τήν ἐκάστοτε ἀποκτώμενη πείρα, ὁ ἄνθρωπος ἄρχισε νά πιστεύει στίς δυνάμεις του καί νά βελτιώνει σταδιακά τούς ὅρους τῆς ὑλικῆς καί τῆς κοινωνικῆς του ζωῆς. Δημιούργησε, ἔτσι, θεσμούς, πίστεψε σέ ἀξίες, ἔθεσε στόχους —ὑψηλότερους κάθε φορά— καί στερέωσε μέ τούς κανόνες τῆς ὁμαλῆς εἰρηνικῆς ζωῆς ὅσα διαχρονικά πέτυχε. Κάποτε, μάλιστα, χρει-

τῆς σύγχρονης Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας. Καί ἔτσι θά τόν ἀποδώσει ἡ ἱστορία στοὺς ἐπιγενομένους.

Ὁ Σχολιαστής

άστηκε νά θυσιάσει «αυτοπροαιρέτως» καί τή ζωή του στό πεδίο τῆς μάχης, γιά νά ζήσουν οἱ ἐπόμενοι μέ ἀξιοπρέπεια, ἐλεύθεροι κι εὐτυχισμένοι.

Ἐκεῖ, ὅμως, πού ἀναδεικνύεται διαχρονικά τό μεγαλεῖο ἀλλά καί ἡ μικρότητα τῆς ἀνθρώπινης ὑπαρξης, εἶναι ὁ κάθετος ἄξονας τοῦ ἐσωτερικοῦ του βίου. Κατ' ἀρχάς, στρέφοντας τά μάτια του ψηλά διαπίστωσε τήν ἀδυναμία του σέ σύγκριση μέ τόν γεμᾶτο κινδύνους φυσικό κόσμο πού τόν περιέβαλλε. Θεοποίησε, λοιπόν, καί λάτρεψε τά στοιχεῖα τῆς φύσεως, κυρίως τόν ἥλιο. Αὕτη ἦταν ἡ περίοδος τῆς λατρείας τῶν εἰδώλων, τῆς πολυθείας. Προϊόντος τοῦ χρόνου, γιά νά σβῆσει τή δίψα τῆς ἀθάνατης ψυχῆς του, στράφηκε στόν μοναδικό Θεό, σ' αὐτόν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Καί ὅταν ἔφθασε τό πλήρωμα τοῦ χρόνου, περάσαμε στόν κόσμο τῆς Καινῆς Διαθήκης μέ τήν κάθοδο τοῦ εὐσπλαχνου Κυρίου μας στή γῆ, μέ τή διδασκαλία καί τά θαύματά Του καί, τελικά, μέ τή σταυρική Του θυσία. Ἐκτοτε, ἡ στρατευομένη Ἐκκλησία (κλήρος καί λαός) ἀνάλαβε ἐκούσια τό καθήκον —μέ τήν ὑποδειγματική της ζωή, μέ τίς προσευχές καί μέ τή συμμετοχή της στά Ἁγία Μυστήρια— νά συνεχίζει αἰώνια τήν ἐπί γῆς παρουσία τοῦ Κυρίου. Συγκεκριμένα, μέ τά χέρια, τά

μάτια καί τήν ψυχή στραμμένα στόν οὐρανό, οἱ Ἁγιοι, οἱ μάρτυρες, οἱ ὁμολογητές, οἱ ὅσοι καί οἱ ἐγκρατεῖς, μέ τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ, στερῶσαν μέ τήν πίστη τους τούς ἀδύναμους, τούς δίδαξαν μέ τό λόγο καί τά γραπτά τους καί δέ δίστασαν νά θυσιάσθουν γιά τήν Ὁρθοδοξία, ὅποτε χρειάστηκε. Ἄφησαν πίσω τους ἄσβηστα τά ἴχνη μιᾶς εὐοσμης παρουσίας πρὸς παραδειγματισμό μας καί δόξαν Κυρίου. Ἔτσι μποροῦν νά γίνουν κατανοητές οἱ θαυμαστές ἀλλοιώσεις στά βάθη τῆς ψυχῆς μας, οἱ μεγάλες ἀποφάσεις πού παίρνουμε, ἀλλά καί ἡ ζωντανή θαυματουργική παρουσία τοῦ Χριστοῦ, τῆς Παναγίας καί τῶν Ἁγίων στή ζωή τῶν πιστῶν. Ὅλα αὐτά τά μεγαλεῖα, πού μᾶς ὁδηγοῦν στή συντριβή τοῦ ἐγώ, στή μετάνοια καί στή σωτηρία, σ' αὐτόν τόν κάθετο ἄξονα λαμβάνουν χώρα, μέ φορά πρὸς τά ἄνω.

Ἄν, ὅμως, ἀπολησμονήσουμε ὅσα ὀφείλουμε πρὸς ἑαυτούς καί πρὸς τόν Κύριο, ὁ κάθετος ἄξονας τοῦ ἐσωτερικοῦ μας βίου γίνεται κατάρρα. Τότε φερόμαστε πρὸς τά κάτω, ριχνόμαστε στό γκρεμό, ἀφοῦ τώρα πιά μᾶς ἐνδιαφέρει ἡ ἱκανοποίηση τῶν παθῶν, ἡ αὐτοδικαίωση, ἡ κατοχή δύναμης καί ἡ αἵσθηση ὑπεροχῆς ἀπέναντι στοὺς ἄλλους, ἡ διάκριση πάση θυ-

Ἡ «Ἐλεύθερη Πληροφόρηση» στό διαδίκτυο.

Διεύθυνση: www.el-pliροφορι.si.gr

Καί οἱ Ἐκδόσεις «Σπορά» στό διαδίκτυο

(γιά μιὰ γνωριμία μέ τό συγγραφικό ἔργο τοῦ

Μητροπολίτου Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος Νικοδήμου)

Διεύθυνση: www.spora.gr

σία, ἔστω κι ἂν συνθλίψουμε τούς ανταγωνιστές μας. Ἀπό ἐδῶ, εὐλογα, πηγάζουν οἱ συναισθηματικές ἐξάρσεις, οἱ θυμοί, οἱ ἀπειλές, οἱ ἀναστατώσεις, οἱ συγκρούσεις καί οἱ πόλεμοι, πού ὁδηγοῦν κατ' εὐθείαν στό τέλος τῆς ἁμαρτίας καί τῆς δυστυχίας, στήν ἀπώλεια τῆς ζωῆς καί τῆς ψυχῆς. Ἡ ἀγάπη ψύχεται ὀριστικά καί ὁ χοϊκός ἄνθρωπος προγεύεται τά δεινά τῆς κολάσεως ἐπὶ γῆς.

Ἴσως ὁ ἀναγνώστης τοῦ παρόντος σκεφθεῖ ὅτι ἡ ἀναφορά στό συγκεκριμένο ζήτημα παρέλκει, ἀφοῦ τά προαναγραφόμενα εἶναι σέ ὅλους γνωστά. Θά συμφωνήσουμε, ἀλλά καί θά προσθέσουμε ὅτι ἀπό καιροῦ εἰς καιρόν χρειάζεται νά γίνεται μνεῖα τοῦ σωκρατικοῦ «ἐνδονσκάπτε». Ἀπαιτεῖται ἡ ἐπιστροφή στό αὐτονόητο καί πάντοτε ἐπιθυμητό, καθώς ἡ καθη-

μερινότητα μέ τά βάσανα, τίς ἔγνοιες καί τά ἀπρόοπτά της συνήθως ἀποσπᾷ τόν νοῦ ἀπό τά χρειώδη τῆς ψυχῆς καί τόν σωτηριώδη αὐτοέλεγχο. Γι' αὐτό, κρίνουμε ἀναγκαῖα τήν ἐπιστροφή ὅλων στά «θρανιά» τοῦ Σχολείου τῆς ζωῆς γιά τή σπουδή κάποιων ἄλλων «μαθημάτων» ὅπως ἡ «Γεωμετρία τῆς ψυχῆς», παραφράζοντας τό ρητό στήν εἴσοδο τῆς πλατωνικῆς Ἀκαδημίας «Μηδεὶς ἀγεωμέτρητος εἰσίστω» (= Δέν ἐπιτρέπεται ἡ εἴσοδος σέ ὅσους δέν ἔχουν προπαιδεῖα στά μαθηματικά).

Ἡ ἐλεύθερη βούληση καί το φιλότιμο τοῦ καθενός θά δείξει, τελικά, πόσο καλοί «μαθητές» εἴμαστε σ' αὐτά τά ἄλλα -καί ἐξ ἴσου ἀπαραίτητα- «μαθηματικά».

Ἄλ. Ἐ. Γιακουμάκης

Τὰ χνάρια τῆς διαφθορᾶς

Διαφθορά:

Ἕνας φόρτος γενικευμένης εὐθύνης στὶς μέρες μας.

Μιά πανδημία, πού ὁδηγεῖ τίς κοινωνίες μας στήν ἀποσύνθεση καί τό θάνατο.

Μιά κοινωνική μάστιγα, πού πίσω της κρύβει ὅλους ἐμᾶς, τούς ἐνόχους.

Διαφθορά ὄχι μόνο τῆς τσέπης ἀλλά καί τῆς συνείδησης.

Μιά τέτοια περιπλάνηση τολμάει νά κάνει τό νέο βιβλίο τοῦ μητροπολίτου Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος Νικοδήμου σέ μιά ἐποχή πού οἱ καλλιεργητές τῆς διαφθορᾶς προσπαθοῦν μέ σφοδρότητα νά ἐπηρεάσουν τούς “κατεφθαρμένους τόν νοῦν” ἀνθρώπους.